

DOCHTER VAN DE

DINN

TOEWIJPER III

BOUKJE BALDER

BOUKJE BALDER

DOCHTER VAN DE
DJINN

BOOKS OF
FANTASY

HOOFDSTUK 1

Jasmijn sloeg met een klap de deur achter zich dicht. Dat gezeur van haar moeder ook altijd. Ze had helemaal geen zin om mee te gaan naar oma.

Het vliegende tapijt zweefde geduldig onder haar raam. Ze had het voor het eerst gezien toen ze net hiernaartoe waren verhuisd, op de avond van haar verjaardag. Nu hing het er weer. Anderhalf bij drie meter, rood en zwart met een groot medaillon in het midden. De eerste paar keer was ze nog een kind geweest, te bang om het avontuur aan te gaan. Nu was ze zestien, zo goed als volwassen. Ze ging gewoon. Dat zou haar moeder leren. Ze kieperde haar schooltas om, stopte het halfvolle flesje water en de Mars terug en deed de tas op haar rug.

Jasmijn zette, ondanks alles voorzichtig, één voet op het tapijt. Ze had zich voorgesteld dat het net zo wiebelig zou voelen als een luchtbed in een zwembad, maar het voelde zo stevig alsof er een betonnen vloer onder lag. Ze haalde diep adem en plaatste haar tweede voet naast de eerste.

Ze zette haar rugzak ernaast en klopte op het tapijt. Net echt, een beetje ruw en kriebelig zoals het dure Perzische tapijt bij Koen thuis. Ze ging zitten. Een woeste geur wolkte op uit het tapijt, de lucht van heet zand, geschroeide wol en kameel. Zie je wel. Niks Perzisch tapijt. Het rook naar de nek van haar vader, als hij haar optilde en ze haar gezicht wegdraaide om niet zijn kriebelbaard in haar neus te voelen. Ze herinnerde zich zijn geur beter dan hoe hij er uit had gezien.

'Tapijt,' zei ze zachtjes, zodat niemand het kon horen. 'Breng me naar mijn vader.'

Van wie anders kon het tapijt afkomstig zijn? Haar Saoedische vader had haar en haar moeder al lang geleden in de steek gelaten, althans volgens haar moeder. Jasmijn vermoedde dat het in werkelijkheid heel anders was gegaan. Welke vader liet nou zijn dochter

alleen achter?

Het tapijt zette zich met een schokje in beweging.

Jasmijn had niet eens tijd om zich schrap te zetten, maar dat was ook niet nodig. Het tapijt zweefde zachtjes naar het westen, over het slootje aan het eind van de tuin, het park in, over het grote nieuwe witte gebouw en over de snelweg naar Assen. Jasmijn keek achterom naar het rijtje vierkante blokken aan de Joop den Uyllaan. Het was zo snel gegaan, zo geluidloos dat ze nu al niet meer wist wat haar eigen huis was. Daar zaten haar moeder en haar stiefvader en haar twee kleine blonde halfbroertjes nu lekker aan hun toetje, zonder besef dat Jasmijn hoog in de lucht op een tapijt rondvloog.

Het snelweggeraas klonk nu achter haar. Het tapijt zweefde stil in de lucht. Wat nu? Was haar vader hier? Jasmijn slikte. Ze was geen moment bang geweest toen ze op het tapijt was gestapt en ook niet tijdens de vlucht. Maar nu ze even tijd had om in zich op te nemen waar ze was, en vooral hoe hoog, was het toch wel heel griezelig. Ze hing hier boven in de lucht, niemand die haar zag of wist waar ze was. Straks bracht het tapijt haar helemaal naar Saoedi-Arabië. Dan waren dat ene flesje water en die Mars niet genoeg.

'Tapijt,' begon ze, bij gebrek aan een betere aanspreektitel.

Het tapijt viel onder haar weg.

Jasmijn gilte en sloeg haar nagels in het tapijt in een wanhopige poging om zich vast te houden. En toen was er geen tapijt meer. Ze viel. En viel. Zonder geluid en zonder het gieren van de lucht in haar oren. Zo hoog was het tapijt niet eens geweest. Ze had nu al een natte vlek op de snelweg moeten zijn.

Ze deed haar ogen open. Een leeuwkleurige lucht zinderde om haar heen. Het tapijt onder haar billen was verdwenen, maar ze viel niet. Iets hield haar vast, een zachte stoel, een zitzak? Het was niet duidelijk op welke hoogte ze was. Ze keek om zich heen en moest meteen haar ogen sluiten. Ze was omgeven door een kolkend niets, waarin ze toch een wolkige gedaante herkende. Transparante armen omvatten haar, en een groot gezicht keek vriendelijk

op haar neer, hoewel ze er dwars door heen kon kijken. De wervende gedachten in de ogen van het wezen waren zo vreemd dat ze er draaiërig van werd.

'Waar ben ik?' zei ze. Haar stem klonk iel en dof, alsof ze in een geluiddichte ruimte was.

'In het land achter de zonsopgang, waar de djinns verblijven,' zei het wezen.

Nee, het sprak niet, realiseerde Jasmijn zich. Het maakte geen geluid, maar toch wist ze dat het iets had gezegd. Het communiceerde met haar, en zij met hem.

'Waar is mijn vader?' vroeg ze.

'Niet hier,' antwoordde het wezen.

'Wie bent u?'

'Een djinn,' zei het.

Jasmijn had wel eens iets over djinns gelezen. Kwaadaardige geesten in flessen, althans in Duizend-en-een-nacht. 'Waar is mijn tapijt gebleven?'

'Ik was je vervoermiddel in het land der mensen,' zei het, en Jasmijn had het idee dat ze werd uitgelachen.

'U was het tapijt?'

De djinn hief zonder te antwoorden zijn hand op en scheurde de lucht open. Hij wrong zich met een schurend geluid door de rafelige kier. Jasmijns huid tintelde zo hard dat het pijn deed. Haar ogen zaten vol zand. Ze hief een hand op om het zand eruit te wrijven en een boog van vonken trok van haar knie naar haar hand. Haar oren zaten dicht en ze kon niet ademen.

'Waar ben ik?' gilde ze zonder stem. 'Ik wil naar huis.'

De djinn sprak in haar hoofd. 'U gebiedt mij niet. Wij reizen naar een plaats waar wij dichtër op elkaar kunnen zijn.'

Alles deed Jasmijn pijn. Niets werkte meer zoals het hoorde. Ze wist zeker dat ze niet ademde, maar ze was niet benauwd. Haar oren tuitten van blauwe en zwarte geluiden, haar ogen knipperden de dikke taaie lucht van haar gezicht weg. Haar handen waren te ver weg om ze te kunnen bewegen. De djinn schreed door gewel-

ven van staal en zand en aquamarijn. Hij deed de gordijnen tussen de werelden trillen met de woestheid van zijn voorbijgaan.

Het werd steeds lawaaiiger om Jasmijn heen. De hitte werd intenser en haar huid werd rood van het striemende zand. Ze durfde haar mond niet open te doen uit angst om zand binnen te krijgen.

Haar longen spartelden en rukten aan haar spieren, schreeuwend om lucht.

'Open je mond,' zei de djinn.

Jasmijn kon er niet langer tegen vechten en ademde de schurende sliert zand in. Het gloeiende zand bleef niet in haar longen, het schoot door tot in de toppen van haar vingers en de punten van haar tenen. Energie knetterde door haar aderen, rekte ze op, bouwde haar om tot iets anders. Ze moest hoesten en schrok van het rode slijm dat naar buiten kwam. Ze ging dood. Ze had haar longen kapotgemaakt. Ze bloedde. Maar haar lichaam dacht er heel anders over. Het schoot rechtop, vol van kracht en een enorme behoefte om te bewegen.

Jasmijn opende haar mond om te vragen wat er aan de hand was. Uit haar keel schoten hemelhoge tekens van violet vuur.

'Je hoeft niet te schreeuwen, ik ben vlakbij,' zei de djinn. 'Er is niets aan de hand, je begint je djinnkrachten te gebruiken. Maar hou het een beetje beschaafd. Je maakt iedereen aan het schrikken.'

Djinnkrachten? Hoezo djinnkrachten?

Ze moest hardop gedacht hebben, want de djinn antwoordde. 'Je vaders erfenis, dochter van Zohar. Wist je niet dat hij een djinn was, één van de door Allah eerst geschapen wezens?'

'Nee, dat wist ik niet,' snauwde Jasmijn met stralen groen vuur.

'Au,' zei de djinn. 'Alsof ik er iets aan kan doen.'

Jasmijn klemde haar handen tot vuisten om niet een nieuwe gloeiendhete gedachte zijn kant op te sturen. Zijn kant. Waren djinns man of vrouw? Wat was zijn of haar naam?

'Wat voor djinn ben je, en hoe heet je?'

'Beide vragen zijn zeldzaam onbehouwen,' antwoordde de djinn. 'Je kunt me Tapijt noemen, als je per se iets wilt zeggen.'

'Je bent meer dan een vliegend tapijt, of niet soms?' vroeg Jasmijn. 'En ik kan het niet helpen dat ik onbeleefd ben. Ik weet niks over jullie en jullie wereld. Ik wist niet eens dat mijn vader een djinn was! Dus je moet maar geduld met me hebben.'

'Meer dan dat, dochter van Zohar. We hebben je nodig, en geduld is wel het minste om je daarvoor terug te betalen.'

De striemende, vlammeende draaikolk van zand om haar heen vertraagde tot slome vegen stroop, en af en toe streek er een gestolde tentakel langs haar uitstekende elleboog.

'Als je meer wil weten over je vader,' zei Tapijt, 'zou het fijn zijn als je me nu kon helpen. We moeten een gebied doorkruisen waar de djinns waterkrachten hebben. Mijn luchtkrachten worden daar door ingeperkt en een luchtbel reist niet erg snel. Als jij je vuurkracht inzet om ons warm te houden, kunnen we sneller reizen.'

Jasmijn begreep er niets van. 'Hoe dan?' vroeg ze.

De djinn keek haar aan met zijn doorzichtige, wervelende ogen, waarachter nu, in plaats van leegte, een vage paarse weerschijn leek te glanzen.

'Hou me warm. Geef me je vuur.'

Klamme dekens daalden op Jasmijn neer. Haar handen stolden en haar vuur verslijmde. Dat was nog veel griezeliger dan brandend zand te zijn zoals eerst. Ze balde haar vuisten en dwong haar handen weer op te gloeien.

Het lukte. Ze maakte een gierend omhulsel van witte damp. Ze keek naar achteren en zag dat ze een wit straaljagerspoor trokken door de vochtige, vlokkige atmosfeer om hen heen.

'Ja, goed zo, zo gaan we prima!' zei Tapijt. 'Blijf vuur geven.'

Jasmijn bleef haar huid opstoken tot hij rood opgloeide van haar eigen interne hitte.

'Waar zijn die waterdjinns dan?' vroeg ze. 'Ik zie alleen maar nattigheid.'

De djinn zweeg. 'Je begreep me daarnet niet goed,' zei hij. 'Dit is de wereld van de djinns, de plaats waar wij velen zijn en dicht op elkaar. De wereld van de djinns bestaat alleen maar uit djinns. Je

reist door onze lichamen heen naar de lege plek in ons midden.'

Wat een vies idee, dat ze zich door allerlei djinns heen een weg aan het banen waren.

'Hoe kan dat dan? Zijn er dan niet twee djinns op een plek?'

De djinn was weer even stil. Misschien kostte het hem moeite om zijn gedachten zo te formuleren dat een mens ze kon begrijpen.

'Wij zijn ijler dan mensen,' zei hij ten slotte. 'Wij hebben geen afstand tussen onszelf nodig.'

Jasmijn concentreerde zich op het afgeven van hitte. Als ze praatte, zag ze haar handen afkoelen en flauwer gloeien.

'Dus als er een lege plek in jullie midden is, wat betekent dat dan? Is een van de djinns weg?'

'Inderdaad, dochter van Zohar. Wij waren velen toen Allah ons schiep, maar wij worden niet meer in aantal. Wij kunnen de onzen maar node missen. Iedere djinn die gedood wordt of zich overgeeft aan de Boze, verzwakt onze kracht. Wij zijn niet meer dan half zo groot als wij eens waren, toen de wereld nog jong was.'

Jasmijn slikte. Het was zo'n droevige gedachte, de djinns die langzaam maar zeker aan het uitsterven waren, net als walvissen. Misschien kon Greenpeace iets doen?

Maar haar vraag was nog niet afdoende beantwoord. 'Waar is die ene djinn dan? En waar is mijn vader?'

'Dochter van Zohar, dat is één en dezelfde vraag.'

Jasmijn en haar begeleider Tapijt barstten geluidloos uit het gebied van de waterdjinns. Het water kolkte op in een ronde, opstaande rand, alsof ze er een steen in had gegooid. De rimpelingen ebden langzaam weg rondom de plek waar ze uit het water - uit de waterdjinns - waren gekomen. Ze hoorde geen enkel geluid.

Jasmijns vuur trok zich terug in haar lichaam. Tapijt dwarrelde langzaam maar zeker neer. Geen geluid was geen lucht. Zonder

lucht kon Tapijt waarschijnlijk niet meer zweven. Was dat wat de afwezigheid van een djinn betekende? Dat er helemaal niets was op deze plek, alleen maar leegte?

Het niets in haar eigen binnenste drukte zwaar op haar hart en veroorzaakte een vage droefheid. Ze kon nog niet precies bevatten wat haar nu overkwam. Haar vader was een djinn. Ze was zelf een half-djinn. En haar vader was niet hier. Betekende dit dat hij dood was?

'Nee, dochter van Zohar. Hij is niet dood, en voor zover wij weten heeft hij zich ook niet aangesloten bij de legioenen van de Boze. Hij is op een plek waar wij hem niet kunnen volgen. Maar we kunnen hem niet langer missen. De vuurdjinnns zijn het minst talrijk onder ons, omdat zij zich het meest aangetrokken voelen tot de Boze.'

'Waar is hij dan? En waarom hebben jullie mij dan nodig?' vroeg Jasmijn. Haar vader! Ze kon de herinnering aan zijn warme handen en zijn kaneelgeurende kriebelbaard niet rijmen met het idee dat hij een djinn was. Hoe kon een djinn iemands vader zijn?

'Wacht,' zei Tapijt alleen. 'We moeten ons herschikken voor ons beraad. Geduld, mensendochter.'

'Als jij gelijk hebt, ben ik helemaal geen mensendochter!' zei Jasmijn, maar Tapijt reageerde niet.

'Wacht,' herhaalde hij. 'Toon respect voor onze Eersten.'

Jasmijn kronkelde zich in een betere positie in Tapijts wolkige armen en keek om zich heen. De grens met het zachtjes nababbelende water rees nu op aan haar linkerhand, en boog zich als een holle spiegel om de lege plek heen. Rechts van haar was een grijsbruine muur. Steendjinn?

De muur van water werd kleiner en in één taartpunt van de holle ruimte om haar heen loste het water op in stoom. Een vurige golf breidde zich uit naar water en steen. Vuurdjinn. Ze kon bijna naar de gedachten van de vuurdjinn luisteren, zo duidelijk was de verwantschap die ze met hem voelde. Of haar. Tapijt had ook die vraag niet beantwoord.

Weer draaide ze zich om. Inderdaad, achter haar, door Tapijt

heen, kon ze zien dat ook daar steen en water minder breed werden en dat lucht hun plaats innam.

'Wat zijn Eersten?' vroeg ze.

Tapijt zuchtte. 'Ik begrijp niet wat je vader in een mens heeft kunnen zien. Al die vragen! Het antwoord spreekt toch vanzelf? Zij die als eersten door Allah werden geschapen, in de vorm van een rookloze vlam.'

'De vuurdjinn werd als eerste geschapen!' raadde Jasmijn.

'Dat is juist. Dat betekent nog niet dat jij je daardoor beter kunt voelen dan de andere djinns, mensendochter,' zei Tapijt.

Hij zei het laatste woord alsof het een scheldwoord was, en Jasmijn kon zich dat wel voorstellen.

Ze bevonden zich nu middenin de holle ruimte, vlak voor de vier Eerste Djinns.

'Welkom, dochter van Zohar,' galmde een machtige, vierdubbele stem die haar botten deed trillen en door haar tanden gierde alsof iemand met een krijtje op een schoolbord kraste.

'Eh, hallo, Eerste Djinns,' zei Jasmijn.

'Het doet me genoegen te zien dat het voortbrengsel van Zohar een geest en een ziel heeft,' zei Eerste Vuurdjinn.

'Mijn naam is Jasmijn El Hoesseini,' zei Jasmijn.

Een siddering trok door de djinns om haar heen.

'Ben je gek geworden?' siste Tapijt. 'Zomaar je echte naam vertellen?'

Hoe had ze nou kunnen weten dat dat niet hoorde? Hm. Ze had kunnen vermoeden dat er iets aan de hand was toen Tapijt zijn echte naam niet wilde vertellen. Ze moest echt beter opletten.

'Ik dank je voor het geschonken vertrouwen,' zei Eerste Vuurdjinn. 'Je neemt het me hopelijk niet kwalijk dat ik het niet onmiddellijk terugdoe?'

'Ik geloof dat ik het begrijp,' antwoordde Jasmijn.

Stom, stom stom. Nu zou ze nooit weten wat ze had kunnen bereiken door haar naam achter te houden.

'Zoals onze luchtviend hier je al verteld heeft, missen wij Zohar

in ons midden. We zijn uit balans, al vele eeuwen, en zijn vermissing maakt dat alleen maar erger. Wij verminderen in getal, en onze wereld krimpt met ons. Eens waren we tweemaal zo groot en omvatten we de wereld der mensen. Nu zitten we dicht opeengepakt in ons krimpende domein.'

'Als sardientjes in een blikje,' zei Jasmijn, blij dat ze het snapte.

Het vuur verkilde in haar botten. Oeps. Dat had ze misschien niet moeten zeggen.

'Dochter van Zohar, wier tong sneller is dan haar gedachten, we vragen je een grote gunst. Onze vriend Zohar zit opgesloten in het land van onze vijanden, een gruwelijk land van sneeuw en ijs, waar wij niet kunnen binnentreden.'

Een golf van een onbestemde emotie deed de vier djinns om haar heen trillen.

'Wat?' siste Jasmijn naar Tapijt.

'Ik weet het niet,' zei hij. 'Wacht.'

Een vlam spoot door de waterdjinn heen en tolde de leegte in.

'Eerste!' knetterde een stem van vuur en rook. 'Zeventien is gesederteerd. Shaitan gebiedt hem nu.'

Zijn vlam doofde in een golf van verontwaardiging van de waterdjinn. 'Dochter van Zohar,' donderde de waterdjinn over het geroezemoes heen. 'Samen met Zohar zijn er nu nog maar vijf vuurdjinnns die in ons domein wensen te leven. We hebben hem nodig. Hij wordt gevangen gehouden door de Aesir. Dochter van Zohar, aan jou de taak om hem uit het domein van de Noorse Goden, Asgard, te bevrijden.'

HOOFDSTUK 2

Jasmijn hoorde de echo van de woorden van de oude djinn in haar hoofd weergalmen. Vader. Gevangen. Bevrijden. Noorse Goden. Ze wist dat ze nu eigenlijk in paniek zou moeten raken, maar een dikke deken smoorde haar gevoelens. De heftigste emotie die ze op dit moment voelde was de aandrang om hysterisch te gaan giechelen. Ze onderdrukte de lachstuip door zich te concentreren op haar ademhaling.

'Waarom ik?' vroeg ze toen ze weer helder kon denken. 'Wat kan ik doen tegen de Noorse Goden?'

'Jij bent een dochter van de djinns, maar tegelijkertijd ben je ook een mensenkind dat is opgegroeid in het gebied van de Aesir. Je bent een afstammeling van hun aanbidders, al aanbid je dan de Christengod.'

Jasmijn was niet gelovig opgegroeid, en een scherp antwoord kwam in haar op over de overeenkomsten tussen godsdiensten, maar ze wist dat zo'n antwoord niet goed zou vallen. Ze hield haar mond. Haar moeder kon trots op haar zijn.

De gedachte aan haar moeder bracht haar weer uit haar wankele evenwicht. Hoe lang was ze al weg? Had haar moeder het al gemerkt, was ze wanhopig Koens en Salwahs ouders aan het bellen, misschien zelfs de politie?

Een blik op de gigantische djinns die om haar heen bolden, maakte Jasmijn duidelijk dat dit niet het moment was om aan haar moeder te denken. Het ging er nu om hier veilig weg te komen.

'Het is niet zo dat ik mijn vader niet wil bevrijden,' zei ze op een rustige, redelijke toon, die altijd goed werkte bij volwassenen en leraren, en misschien ook wel bij djinns. 'Maar ik zie nog niet precies hoe ik dat voor elkaar zou kunnen krijgen. Waar is bijvoorbeeld Asgard? En als mijn vader daar in de gevangenis zit, hoe kan ik hem daar dan uitkrijgen, als ik überhaupt in de buurt kan komen?'

'Dochter van Zohar, ik ben onder de indruk van je verstand en

je vooruitziende blik. Je gids Tapijt zal je begeleiden zo ver als hij kan. Hij brengt je naar de grens van Asgard. De rest zul je zelf moeten doen.'

Vage waarschuwingen over praten met djinns schoten door Jasmijns hoofd. Had haar geheugen daar niet eerder mee kunnen komen, voordat ze zo dom was om op een vliegend tapijt te stappen? Ze had gehandeld als een kip zonder kop. De djinns konden haar dwingen; ze hoefden eenvoudig maar te weigeren haar terug te brengen. Hoe kon ze zich hier uit redden?

'Wat als het me lukt Zohar terug te brengen?' vroeg ze. 'Wat voor beloning staat daar tegenover?'

Ze was eigenlijk wel trots op die vraag. Ze zouden haar niet te pakken krijgen in hun web van raadsels en bedrog. Ze wist niet waarom haar geest opeens zo scherp werd, maar allerlei verhalen over leugenachtige djinns uit Duizend-en-een-nacht schoten in haar omhoog.

'Beste Jasmijn El Hoesseini,' zei de Eerste Vuurdjinn op zalvende toon.

De manier waarop hij Jasmijns naam zei, gaf haar een rilling van angst over haar ruggengraat. Haar naam, die ze zo achteloos had prijsgegeven.

'De vreugde die een mensendochter voelt bij de hereniging met haar geliefde voortbrenger zou voldoende beloning moeten zijn.'

'Misschien zou dat zo moeten zijn, maar zoals jullie wel weten, heb ik mijn vader in geen twaalf jaar gezien. Waarom zou ik hem willen bevrijden? Ik ben hem niets verschuldigd.'

'Wat zie je als een passende beloning, dan, mensenkind?'

'Vergeet niet dat ik half djinn ben,' zei Jasmijn. 'Ten eerste wil ik dat Tapijt doet wat ik zeg. Ten tweede wil ik jullie garantie dat ik word teruggebracht naar huis als ik mijn vader bevrijd heb, en dat ik dan op geen enkele manier gebonden blijf aan de djinns.'

'Een redelijke openingszet,' zei Eerste Vuurdjinn. 'Je moogt Tapijt gebieden zolang je opdracht duurt en niet langer. Lever Zohar aan ons over en je bent een vrij mens.'

Jasmijn deed alsof ze er diep over nadacht, maar ze kon niets verkeerd vinden in de woorden van Eerste Vuurdjinn. Wist ze maar precies wat het kennen van een djinn zijn naam betekende. Misschien kon ze die kennis wel aan Tapijt ontfutselen.

'Akkoord,' zei ze.

Een diep zoemen klonk in de bol van djinns om haar heen. Jasmijn voelde het als een grote druk op haar oren, net als in een vliegtuig, en ze slikte een paar keer om ze vrij te maken.

'Je vader heeft je een parel van zijn lichaam gegeven, of aan je moeder; ik kon merken dat hij niet helemaal compleet was. Als je die parel meeneemt, zal het je vertellen waar je vader precies is. Tapijt kan je naar de grens van Asgard brengen. Ik zie uit naar je terugkeer met Zohar.'

'Ik heb geen idee waar je het over hebt,' zei Jasmijn. 'Maar ik ga toch eerst terug naar huis om mijn reis te regelen. Ik neem iemand mee, en eten en zo. Mijn menselijk lichaam is niet bestand tegen non-stop avontuur.'

De zoem steeg in toonhoogte en Jasmijn schudde haar hoofd om de invloed ervan kwijt te raken. Iets in die toon maakte dat ze zich minder goed voelde. Een beetje duizelig zelfs.

'Het lijkt me interessant om over je menselijk lichaam nog eens door te babbelen,' zei Eerste Vuurdjinn. 'Tot spoedig.'

'Tapijt,' zei Jasmijn. Ze voelde zich met de seconde slapper en akeliger worden. 'Naar huis. Nu.'

Met hetzelfde krakende geluid als eerst brak Tapijt terug in de gewone wereld. Zodra de eerste teug Groningse lucht Jasmijns longen bereikte, voelde ze zich al beter en kon ze zelfs weer rechtop zitten. Ze had de terugreis slap als een vaatdoek, hangend over de rand van het tapijt, doorgebracht.

De snelweg onder haar was erg rustig, en Groningen-Zuid lag

er stil bij, een beetje onscherp en vaal in de ochtendmist. Ochtendmist?

De gevoelens die Jasmijn met rust gelaten hadden in de wereld van de djinns rezen op en wurgden haar bijna met hun intensiteit. Ze lag op een vliegend tapijt hoog in de lucht, ze was wie weet hoe lang weggebleven en ze had een ontmoeting met djinns overleefd. Haar buik werd er draaiërig van en haar handen trilden. 'Tapijt, hoelang ben ik weggeweest?' vroeg Jasmijn. Haar stem klonk schrill van ongerustheid, net als die van haar moeder als die van slag was.

'Ik ben niet goed in het calculeren van sterfelijke tijd,' zei Tapijt. 'Een jaar?'

'Wat? Een jaar? Hoe kon je me een jaar bij mijn familie weghalen!'

'Een week dan? Een dag?' zei Tapijt. Het klonk niet alsof hij het verschil wist tussen die termen.

Jasmijns paniek zakte een beetje weg. 'Ik draag je op er voortaan op te letten,' zei ze streng. 'Hoe kan ik ooit mijn vader bevrijden als mijn moeder me in huis gaat opsluiten, of als ik als vermist ben opgegeven? Je hebt geen idee hoe moeders zijn, hè?'

'Hoe zou ik dat kunnen?' zei Tapijt. 'Ik heb nooit een moeder gehad, of er een ontmoet.'

Dat moest dan wel heel raar zijn geweest voor haar vader, bedacht Jasmijn. Die had natuurlijk ook geen enkele ervaring met het ouderschap. En hoe had haar moeder ooit een djinn leren kennen?

'Oké, breng me terug naar mijn slaapkamerraam. Zachtjes. Met een beetje geluk ben ik maar kort weggeweest.'

Het tapijt gleed stilletjes over het park en het slotje aan het einde van de tuin. Die lag er nog net zo bij als toen ze weg ging. Wie weet was ze alleen de hele nacht weggeweest. Erg genoeg natuurlijk, als haar moeder het had gemerkt, maar er was nog hoop.

Haar kamer was een uitbouw bovenop het vierkante huis en toen ze jonger was vond Jasmijn het net de torenkamer van een prinses. Inmiddels was ze veel te oud voor prinsessenfantasieën, maar de afgezonderde ligging van haar kamer kwam nu goed uit.

Tapijt hield halt onder haar raam, dat nog net zo wijd openstond als toen ze wegging. Het was vast gewoon de volgende ochtend. Ze moest maar eens investeren in een horloge met een datum. Of nee, de volgende keer haar mobieltje meenemen. Jasmijn zwaaide haar ongebruikte rugzak de kamer in en ging zelf op de vensterbank zitten.

Wat was een goed moment om haar vader te gaan zoeken? Niet vanavond, want ze had niet geslapen en ze moest een hele dag school door zien te komen. Nee, vanavond was ze waarschijnlijk volkomen uitgeteld. Morgen en overmorgen had ze nog school, maar vrijdagavond zou wel kunnen. Met een beetje geluk gingen haar ouders het weekend weg met haar broertjes en zou ze thuis mogen blijven.

'Kom vrijdagavond bij zonsondergang terug, Tapijt,' zei ze. 'Dan gaan we met een vriend van me op pad.'

'Zoals u wenst, meesteres,' zei Tapijt in haar hoofd.

'Tap,' zei Jasmijn. 'Doe maar gewoon, hoor.'

Ze draaide haar benen naar binnen en landde zachtjes op de grond. Ze draaide zich om zodat ze Tapijt kon nawuiven, maar hij was al weg. Ze zocht de lucht af, maar geen vliegend tapijt te bekennen. Tapijt was natuurlijk niet zomaar een tapijt, maar een djinn. Een luchtdjinn. Wie weet wat voor gedaantes hij nog meer kon aannemen. Dat moest ze de volgende keer niet vergeten te vragen. En de naam van de Eerste Vuurdjinn. En de betekenis die echte namen voor de djinns hadden. Haar hoofd tolde bijna van vermoeidheid, haar bed lokte, maar toch dwong Jasmijn zichzelf deze vragen in haar agenda te schrijven. Ongemaakt huiswerk en een niet-geleerd proefwerk staarden haar verwijtend aan vanaf de vloer, waar ze die voor ze weg ging uit haar schooltas had gekiept. Daar was het nu te laat voor.

Ze stapte uit haar kleren, liet ze liggen waar ze gevallen waren en rolde haar bed in.

'Opstaan, Jasmijn, voor de derde keer!' riep haar moeder en Jasmijn viel bijna uit bed in een suffe poging de wekker uit te slaan. Niks wekker. Die had ze niet gezet. Als haar moeder haar riep, moest het al laat zijn.

Shit. Ze schoot uit bed, zag dat ze naakt was en herinnerde zich weer alles. Het vooruitzicht om over drie dagen met de djinn op stap te gaan, kwam met een klap op haar schouders neer. Eén nacht vol avontuur was eigenlijk wel genoeg, al had ze zichzelf voor die tijd wel anders ingeschat. Ze propte haar ongebruikte boeken weer in de schooltas en slofte naar de douche.

De eetkamer was een oase van warm licht en Jasmijn kon het bijna niet verdragen om nu in de kou naar school te moeten gaan. De blonde hoofdjes van haar broertjes waren opeens oneindig dierbaar en ze verraste haar moeder en zichzelf door iedereen harts-tochtelijk te omhelzen.

'Wat heb jij ineens?' vroeg haar moeder.

'Niks. Gewoon. Ik hou van jullie.'

'Is er iets gebeurd op school? Heb je iets uitgevreten?' vroeg haar moeder scherp.

'Mam! Wat is dat nou voor een vraag. Kan ik jullie niet gewoon knuffelen zonder dat je meteen denkt dat ik zwanger ben of blijf zitten?'

Haar moeder verbleekte. 'Wat?' Ze greep naar haar keel. 'Ben je zwanger?'

'Nee, mam, en ik blijf ook niet zitten. Dat was een grapje. Ik overdreef. Het is nog geeneens Kerst, dus als je even had nagedacht voordat je in paniek was geraakt...'

'Jasmijn. Ik ben niet gediend van je sarcasme en je vervelende grapjes. Ben je echt niet zwanger?'

'Mam! Ik ben zo ongeveer het enige meisje in de klas dat daar nul komma nul procent kans op maakt, oké?'

'Ik weet dat je het ouderwets van me vindt, maar ik hecht daar wel degelijk aan,' zei haar moeder.

Jasmijn zei snel dat ze nu echt naar school moest en glipte naar de schuur om haar fiets te pakken. Kon ze dan nooit een normaal gesprek met haar moeder hebben? Zwanger, nota bene. Niet dat ze naar haar moeder zou luisteren als ze een vriendje zou hebben, maar daar zat hem nou juist het probleem. Die had ze niet.

Koen, die uit het dorpje Peize moest komen, stond nog niet op hun normale plekje, en ze fietste dralend richting de stad. Koen was er nog steeds niet. Ze kwam eindelijk op het idee om op haar horloge te kijken en realiseerde zich dat Koen al lang weg was omdat ze zo ontzettend laat was.

Ze zette er vaart achter en wist nog net op tijd aan te komen. Het eerste uur was Nederlands en ze plofte naast haar beste vriendin Salwah neer. Salwah was het enige Egyptische meisje in de vwo-klas, en zij het enige half-Saoedische, niet dat iemand daar ooit het verschil tussen zag. Jasmijn wrikte haar Nederlandse boek uit haar tas en keek toen pas goed naast zich. Salwah zag er uit alsof ze slecht had geslapen en ook nog had gehuild.

'Wat is er?' fluisterde Jasmijn.

Salwah rolde met haar ogen. 'Vertel ik je straks wel.'

Jasmijn kreeg een propje tegen haar achterhoofd en haalde verontschuldigend haar schouders op naar Koen. Ze zou het hem straks wel uitleggen. Als hij hoorde waar ze vannacht was geweest, zou hij het haar wel vergeven.

Het lukte Jasmijn niet haar hoofd bij de les te houden. Gisteravond was ze nog van plan geweest zowel Koen als Salwah alles te vertellen, maar ze kreeg bedenkingen terwijl ze naar het strakke gezicht van Salwah starde. Die had duidelijk een of andere crisis thuis en het was belangrijker om Salwah nu te steunen dan te proberen haar een onmogelijk verhaal te laten geloven. Salwah was veel te nuchter en rationeel om in djinns en Noorse goden te geloven. Koen, tot over zijn oren in online games over elfen en trollen, en boeken over Griekse goden, zou makkelijker te overtuigen zijn.

Toen ze naar de volgende les liepen, vroeg Jasmijn snel aan Salwah wat er thuis aan de hand was. 'Is Driss weer bezig?' vroeg ze.

Salwah schudde haar hoofd. 'Driss kan ik wel aan. Nee, het is papa. Hij is ontslagen. Misschien moet ik van school af om te gaan werken.'

Jasmijn zocht naar woorden om de ongelooflijke onrechtvaardigheid hiervan uit te drukken. 'En Driss dan? Kan hij niet voor ze zorgen? Hij gaat toch niet naar de universiteit.'

Salwahs één jaar oudere broer Driss was groot en knap en stoer, maar hij was al jaren niet meer de leuke speelkameraad van vroeger. Vriendinnetjes van zijn zusje waren niet goed genoeg meer om mee om te gaan, en hij was naar de havo gegaan in plaats van het vwo, en volgens Salwah was hij opeens heel religieus geworden. Jasmijn had besloten dat ze op het zachte plekje dat Driss in haar hart had een dikke laag eelt moest kweken.

Salwah snoof. 'Mijn broer? Ha. Die kan toch geen baan houden.'

'En Radia?' Salwahs oudere zus was maatschappelijk werkster in Rotterdam.

'Heb ik nog niet gebeld.'

'Doe dat dan!' siste Jasmijn, maar de wiskundeles was begonnen en deze laatste woorden leverden haar een zware frons van de leraar op.

Salwahs serieuze, aardse beslommingen gaven haar het gevoel dat ze een fantaste was, die spannende avonturen bedacht terwijl ze veilig in bed lag. Het was toch wel echt gebeurd?

Ze had het Koen nog steeds niet verteld. Want hoe zou hij het ooit kunnen geloven? En ze had deze schooldag beter kunnen gebruiken om in de bibliotheek alles over djinns en Noorse goden op te zoeken. Een paar uur spijbelen maakte toch niks uit.

Na een haastig excuus richting Salwah gebruikte Jasmijn de eerste pauze om Koen op te zoeken.

'Waar was je vanochtend?' waren zijn eerste woorden.

'Sorry, te laat, en ik had het niet door, dus ik heb nog een hele tijd staan wachten. Koen, wat weet jij van djinns?'

Koen duwde zijn bril hoger op zijn neus. 'Djinns? Arabische tovergeesten? Ali Baba?'

Jasmijn danste ongeduldig op en neer en zwaaide met haar bo-terham. 'Nee, als ze echt bestaan. Als ik er gisteravond nou eens één heb gezien?'

Koens ogen vielen bijna uit zijn hoofd. 'Wat? Ben je op het tapijt gestapt? Ik heb je gisteravond nog proberen te msn-en, maar je was niet online.'

'Nee,' zie Jasmijn geheimzinnig. 'Ik was in de wereld van de djinns. En het tapijt is zelf trouwens ook een djinn.'

'Wow.'

'En weet je wie nog meer een djinn is?'

Koen schudde zijn hoofd. Zijn blauwe ogen keken zo vol vertrouwen naar haar op, absoluut zeker dat ze een verbazingwekkend feit zou leveren. Koen vond haar geweldig, maar Jasmijn deed altijd maar net of ze dat niet merkte. Hij was haar vriend, maar meer ook niet. Hij was een jaar jonger dan zij en Salwah, omdat hij zo vreselijk slim was dat hij op de lagere school een jaar had mogen overslaan. Hij was kleiner dan zij, en met zijn dikke brillen-glazen, fout geknipte blonde haar en onhandige bewegingen, niet direct haar droomjongen.

'Mijn vader.'

Koen liet zijn halfvolle bekertje hete chocolademelk vallen, zodat het over zijn schoenen en een klein beetje op Jasmijns spijkerbroek viel.

'Sorry,' stamelde hij. 'Echt? Dat kan toch niet?'

'Echt,' knikte Jasmijn.

'Weet je het heel zeker?'

Even twijfelde Jasmijn toen ze de ongelovige blik in zijn ogen zag. Het was toch wel echt gebeurd? Ze reikte naar de djinn-gloei in haar binnenste. Toen het kooltje vuur opvlamde wist ze het weer zeker.

'Heel zeker.'

'Ben jij dan een halve djinn?' zei hij, zijn stem vol van ontzag.

Dat was nou zo fijn aan Koen. Hij was bereid de meest onmogelijke dingen te geloven.

'Ja. Anders had ik het, denk ik, in het land van de djinns niet overleefd. Het is daar niet echt geschikt voor mensen. Help je me mijn vader te bevrijden uit Asgard?'

Koen verblikte of verbloosde niet. Jasmijn had niet anders verwacht. Hij keek alleen maar vereerd dat ze hem meevroeg.

'We gaan vrijdagavond. Het vliegende tapijt komt ons ophalen. Dan kun jij in de tussentijd misschien je kennis over djinns en Noorse goden opkrikken. Ik heb een paar vragen opgeschreven over dingen die me belangrijk leken.'

De bel ging. Koen stak zijn duim omhoog en Jasmijn liep op een drafje naar het lokaal. Het proefwerk waar ze niet voor geleerd had. Ze staarde naar de vragen waar ze de antwoorden toch niet van wist, en haar gedachten dwaalden af. Asgard. Domein van de Aesir.